

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תנ"ש 35143-09-23 האשה נגד האיש

1

בפני כב' השופטת מיכל ברדנשטיין

תובעים

האשה

על ידי ב"כ עו"ד שי בליטי

נגד

האיש

על ידי ב"כ עו"ד אלי בוטבול
(מינוי באמצעות הלשכה לסיוע משפטי)

נתבעים

2

פסק דין

3

4

5

6 לפני תביעת לשון הרע שהגישה התובעת (להלן גם: **האשה**) נגד התובע, גרושה (להלן גם: **האיש**),
7 שבגדרה עתרה לחיובו בפיצויים בסך של 140,000 ש"ח בגין פוסט שפרסם האיש ביום 22.8.23 ברשת
8 החברתית "פייסבוק".

9

10 המחלוקות העיקריות בתיק הן בשאלה האם הדברים שנכללו בפוסט מהווים לשון הרע נגד האשה,
11 כמשמעה בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: **החוק**), או שמדובר בקללות וגידופים שאינם
12 עולים כדי לשון הרע, וככל והדברים מהווים לשון הרע כאמור, האם עומדת לאיש הגנת "אמת
13 דיברתי" לפי סעיף 14 לחוק.

14

15

16

רקע עובדתי והפרסום נושא התביעה

17

18

19

20

21

22

23

24

25

1. הצדדים נישאו ביום ... והתגרשו ביום ... לצדדים שני ילדים קטינים שנולדו במהלך נישואיהם: ..., ילידת ... כבת 8.5 שנים היום (להלן: **הקטינה**), ו..., יליד ... כבן 6.5 שנים היום (להלן: **הקטין**). בין הצדדים התנהלו הליכים שונים בעקבות סכסוך הגירושין ביניהם.
2. ביום 22.8.23 בשעות הבוקר, הגיעה האשה במכוניתה ועצרה ליד בניין המגורים שבו גר האיש, וזאת כדי לאסוף את הקטינים, שהיו אותה עת בבית אביהם, לזמן שהות עמה בבית הוריה. אין חולק כי הקטינים הגיעו למכונית מבית האיש בעצמם. הקטין ביקש להתקלח בטרם הנסיעה לבית הסבים. האם סירבה לאפשר זאת. הקטין חזר כעוס לבית אביו. התקיים דין ודברים בין הצדדים בעניין זה, והאם נסעה בסופו של דבר עם הקטינה לבדה לבית הוריה.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תמ"ש 35143-09-23 האישה נגד האיש

הקטין כעס ובכה. כ : 10-15 דקות לאחר שהאישה הגיעה עם הקטינה לבית הוריה, ובעקבות
הקלטות שנשלחו אליה, שבו נשמע הקטין בוכה, היא שבה לאסוף את הקטין מבית האיש.
3
4 הפרסום נושא התביעה הוא פוסט שפירסם האיש ברשת החברתית "פייסבוק" ביום 22.8.23
5 בשעה 11:39 בכתובת... FACEBOOK. WWW, זמן קצר לאחר שהאישה נסעה לבית
6 הוריה עם הקטינה, וכנראה, בטרם שבה לאסוף את הקטין. בפוסט כתב האיש כדלקמן:
7

8 "גבר גרוש כנראה סוג ב' או ז'
9 גרושתי לקחה את הילדים והילד החליט לעלות חזרה הביתה כדי להתקלח
10 אמא שלו ברחו לו והוא בוכה את החיים שלו
11 ברווחה ובמשטרה לא נותנים מענה ומתנערים אז תודה רבה אני יהיה חזק
12 לכל השרמוטות שפוגעות בילדים שלהם בגלל קנאה או תאוות הכסף מאחל
13 לכם רק חרא
14 כל מי שמכיר אותי יודע טוב מאוד כמה אני אבא מסור והמלחמה שלי מול
15 הרשויות מרגישות כמו סרק
16 אני אחדד לכולם אני אשאר כאן ואף אחד לא ישבור אותי" (להלן : הפרסום).

17
18 הפרסום צורף כמוצג ת/1 לתיק מוצגי התובעת שהוגש ביום 14.7.24.

19
20 4. אין חולק כי לאיש יש ... עוקבים (ראו דבריו במענה לשאלת בית המשפט בעמ' 2, בש' 18, אף
21 כי לדבריו ייתכן שחלק מהעוקבים פיקטיביים).

22
23 5. הפוסט זכה לחיבובים ("לייקים") ולתגובות.

24
25 6. ביום 4.9.24 נשלח מכתב אתראה על ידי ב"כ האישה לאיש לפני נקיטת הליך משפט, ובו נטען
26 כי הפרסום מהווה לשון הרע שפורסם בזדון ובכוונה לפגוע ותוכנו פוגעני, מעליב, מזיק וגם
27 שקרי, וכי בינתיים הוא גרר 20 תגובות וכן 87 חיבובים. במכתב הוזמן האיש להציע בתוך
28 שבוע להציע פיצוי לאישה, שאם לא כן, כך צוין, היא תגיש תביעה (מכתב האתראה צורף
29 כמוצג ת/2 לתיק המוצגים מטעם התובעת שהוגש ביום 14.7.24).

30
31 7. ביום 11.9.23, ומשהאיש לא הגיב למכתב האתראה, הוגשה התביעה דנן.

32
33 8. לאחר הדיון בקד"ם שהתקיים ביום 14.7.24, ובחלוף כשנה ממועד פרסום הפוסט, הפוסט
34 נחסם על ידי האיש לצפיה של אחרים, פרט לו עצמו.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תנ"ש 35143-09-23 האישה נגד האיש

טענות הצדדים

טענות התובעת

9. האישה טוענת כי הפרסום מהווה לשון הרע כלפיה. האיש הציג את האישה בפוסט באופן שלילי, תוך שהוא מאשימה בכך שהיא "ברחה" לבנה והותירה אותו בוכה. כמו כן, הוא כינה אותה כ"שרמוטה" שפוגעת בילדים שלה ופועל מתוך רדיפת בצע.

10. האישה טוענת כי מדובר בפרסום שנעשה בזדון ובכוונה לפגוע, והיא אכן נפגעה מאוד בפועל. האישה מפנה לעובדה כי האיש לא הסיר את הפרסום גם לאחר שקיבל את מכתב האתראה, וגם לא סמוך לאחר הגשת התביעה, ואף ניהל את ההליך דן במטרה להוכיח כי האישה כביכול מקיימת יחסי מין במקביל עם גברים שונים ובכך ביקש להעצים את הפגיעה בה.

11. על רקע טענותיה, עותרת התובעת לחיוב הנתבע בפיצוי כספי בסך של 140,000 ₪.

טענות הנתבע

12. האיש בכתב הגנתו לא הכחיש את עצם הפרסום, ואישר כי רק לאחר הדיון מיום 14.7.24 נחסם הפוסט לצפיה של אחרים.

13. ברם, לטענת האיש, אין בפרסום משום לשון הרע, ולגרסתו, האמור בפרסום מהווה לכל היותר גידופים וקללות שאינם מגיעים לרף המצדיק פגיעה בחופש הביטוי במסגרת תביעה לפי החוק. עוד לטענתו, ההתייחסות בפרסום "לשרמוטות שפוגעות בילדים שלהם" אינה מכוונת כלפי האישה. מדובר באמירה כללית. מכל מקום, למילה "שרמוטה" פירושים שונים בסלנג הישראלי, והפירוש שלפיו מדובר באישה המקיימת יחסי מין עם גברים רבים, שהוא המובן השלילי ביותר של הביטוי, הוא רק אחד מהם, ולא לו התכוון האיש.

14. לחילופין, כך טוען האיש, האמור בפרסום בעניין טענת האיש כי האישה ברחתה והשאירה את הקטין בוכה והטענה כי האישה קיימה בזמן שהיתה בזוגיות יחסי מין עם גבר נוסף, ובמובן זה היא נכללת באחד הפירושים של המילה "שרמוטה", הן טענות נכונות ועומדת לאיש הגנת אמת בפרסום לפי סעיף 14 לחוק.

דיון והכרעה

15. אקדים אחרית לראשית, ואציין כי מצאתי שדין התביעה להתקבל. מדובר בפרסום מכפיש ומבזה על פי מבחן הקורא הסביר, אשר חורג מגדר גידופים וקללות בעידנא דריתחא. האיש לא הוכיח כי עומדת לו ההגנה של אמת בפרסום, הן ביחס לתוכן הפרסום עצמו, והן בהתייחס

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תמ"ש 35143-09-23 האישה נגד האיש

ליסוד הנוסף הנדרש בפסיקה לצורך תחולת ההגנה והוא עניין לציבור, דהיינו, הוא לא הראה כי המידע שפורסם משרת אינטרס חברתי ומובן זה שמועיל לציבור בגיבוש עמדה או לצורך שיפור אורחות חיי.

תביעות לשון הרע - המתווה המשפטי הכללי

16. כידוע, קיימים ארבעה שלבים, שבמסגרתם יש לבחון את קיומה של עוולת לשון הרע. שלבים אלו תוארו מפי כב' השופט י' עמית בע"א 751/10 פלוני נ' אילנה דיין – אורבך, נבו, ניתן ביום 08.02.2012, כדלקמן:

"תרשים הזרימה בתביעות לשון הרע הוא כלהלן: בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת החסינויות - דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה - אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים (לתיאור שונה במקצת של השלבים ראו בע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי בפסקה 7 (פורסם בנבו, 4.8.2008))" (פסקה 6; ההדגשות הוספו).

17. בענייננו, ובכל הנוגע לשלב הראשון, אין מחלוקת כי מדובר בפרסום כמשמעו בחוק, והמחלוקת היא רק בשאלה האם הפרסום מהווה לשון הרע לפי החוק.

18. אין טענה מצד האיש לתחולת איזו מהחסינויות הקבועות בסעיף 13 לחוק, ומכאן שהשלב השני לבחינה אינו רלבנטי.

19. באשר לשלב השלישי, האיש טוען כאמור להגנת אמת בפרסום.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תנ"ש 35143-09-23 האישה נגד האיש

20. אף שהאיש לא טען לעניין הסעד, קרי השלב הרביעי של הבחינה, ככל ותידחנה טענותיו, אניח כי גם עניין זה שנוי במחלוקת.

21. אדרש אפוא לנושאים שבמחלוקת.

האם הפרסום מהווה לשון הרע כמשמעו בחוק

22. סעיף 1 לחוק מגדיר את המונח לשון הרע כדלקמן:

"דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרר לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

23. בע"א 1104/00 אפל נ' חסון, נו (2) 607, 623-624 (2002) (להלן - **עניין אפל**), קבעה כב' השופטת

ד' בייניש, בהתייחס לחלופות להגדרת לשון הרע שבחוק, כדלקמן:

"ההגדרה בסעיף 1 הנ"ל מורכבת אפוא מארבע חלופות: החלופה הראשונה היא מעין חלופת-סל רחבת היקף. יש בה כדי לתאר את מהותה של לשון הרע כפרסום העלול לפגוע בשמו הטוב של אדם בעיני אחרים ולפגום בהערכתו בעיני הבריות (ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ (להלן - פרשת הוצאת עתון "הארץ" בע"מ [1]), בעמ' 293; א' שנהר דיני לשון הרע [13], בעמ' 121".

[...]

שלוש החלופות הנותרות מהוות מקרים קונקרטיים יותר של לשון הרע. בכל ארבע החלופות אין הכרח להוכיח קיומו של נזק, ועל כך מצביע הביטוי "עלול". ודוק, ההגדרה בסעיף 1 לחוק אינה מתנה קיומה של לשון הרע באי-אמיתות הפרסום. לפיכך עשוי פרסום להיות אמת, ובכל זאת להיחשב לשון

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תמ"ש 35143-09-23 האשה נגד האיש

1 הרע (אם כי לא תוטל בגינו אחריות, אם תוכח אחת מן ההגנות הקבועות
2 בחוק) " (פסקה 6).

3 ההגדרה בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע אינה מתנה אפוא קיומה של לשון הרע באי אמיתות
4 הפרסום. לפיכך, בהחלט ייתכן כי פרסום שיוכח כי הוא אמת עדיין יחשב ללשון הרע, בכפוף
5 להחלתן של ההגנות הקבועות בחוק, ובכללן ההגנה של אמת בפרסום לפי סעי' 14 לחוק.
6

7 24. לעניין זירת הפרסום, ובכל הנוגע לפלטפורמה של הרשתות החברתיות, אין זה למותר לציין
8 כי בית המשפט העליון דחה את הטענה כי הן מהוות כיכר השוק המודרנית שיש לאפשר בהן
9 חופש ביטוי, לצורך קיום שיח ודיון ציבורי פתוח, ולפיכך, אין להגבילו באמצעות הטלת
10 אחריות לפי דיני לשון הרע. וכך קבע כב' השופט י' עמית ברע"א 1688/18 יגאל סרנה נ' בנימין
11 **נתניהו**, נבו, ניתן ביום 15.04.2016, בהקשר לפרסום ברשת החברתית "פייסבוק":
12

13 "אל מול המאפיינים של הפייסבוק, שנמנו על ידי המבקש, ניתן להציב את
14 הנגישות, הזמינות וההפצה המהירה של הפרסום בפייסבוק. גם הטענה כי
15 פרסומים בפייסבוק ימיהם קצרים והם נבלעים ונעלמים כאדווה קלה בשצף
16 הפרסומים מבלי שניתן לאתרם במנועי החיפוש, אינה מדויקת. רוצה לומר
17 כי מתן חסינות לפרסום בפייסבוק מפני איסור לשון הרע, משקפת גישה
18 רומנטית-משהו כלפי כיכר השוק הוירטואלית על ההמולה השוררת בה,
19 ריחותיה וצבעיה. קבלת גישתו של בא כוח המבקש לגבי זירת הפייסבוק
20 משמעה התרה מוחלטת של הרסן, ובמקום שכיכר השוק תוצף באלף פרחים
21 של חופש הביטוי, עלול דווקא הניחוח הכבד של מי השופכין שעלו על
22 גדותיהם להשתלט על השיח. איסור לשון הרע, על מכלול החסינויות וההגנות
23 שבו, תוך יישומו המושכל והתאמתו לעידן המודרני – כולל ההתחשבות בטיב
24 הפרסום ובזירת הפרסום בבחינת 'המדיום הוא המסר' – יש בו כדי לאזן בין
25 מוכרי הפרחים בכיכר השוק לבין אחרים, שמרכולתם גסה ודברי הבלע
26 והכזב שלהם מבקשים למלא את החלל" (פסקה 4).
27

28 25. ההלכה היא כי כדי לקבוע האם הביטוי נושא הפרסום מהווה לשון הרע, יש לבחון את הביטוי
29 על פי **אמות מידה אובייקטיביות**. יש לבדוק מהי המשמעות, לדעת השופט היושב בדן,
30 שקורא סביר היה מייחס לאותן מילים, ואין חשיבות לכוונת המפרסם או לאופן בו הובן
31 הפרסום על ידי הנפגע. וכפי שנקבע בע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי, נבו, ניתן
32 ביום 04.08.2018:
33

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תמ"ש 35143-09-23 האישה נגד האיש

1 "אמירות מהוות לשון הרע כאשר קיימת אפשרות אובייקטיבית כי
2 פרסומן עלול להביא להשפלתו של אדם, או לעשותו מטרה לשנאה, בוז
3 או לעג מצד הבריות. משמעות האמירות נלמדת מתוכן, והן מתפרשות על
4 פי מובנן הרגיל והטבעי בהתאם לאמות מידה אובייקטיביות. אמת
5 המידה לבחינת האמירה כלשון הרע אינה תלויה בכוונת המפרסם, או
6 באופן בו הובן הפרסום על ידי הנפגע (ע"א 1104/00 דוד אפל נ' איילה
7 חסון, פד"י נו(2) 607 (2002) (להלן: ענין אפל), פסקה 2). על פי המבחן
8 האובייקטיבי, נבחנת ההשפעה שיש לאמירות על ההערכה לה זוכה האדם
9 בעיני הציבור... לצורך גיבוש עוולה בגין לשון הרע, אין צורך להוכיח כי
10 אדם בפועל הושפל או בוזה. די שהפרסום עלול היה להביא לתוצאה כזו
11 (אורי שנהר, דיני לשון הרע, התשנ"ז-1997 (להלן: שנהר), 121; ע"א
12 1003/96 מיכאל בן חורין נ' רן לוי, פד"י נז (1) 424 (1998), 434; פרשת בן
13 גביר, פסקה 6 לפסק דיני) (פסקה 18).

14 וראו גם דברי כב' השופט מלץ בע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, נבו, ניתן ביום 30.7.1989 :

15 "השאלה העיקרית והמרכזית בערעור זה היא מהי המשמעות של הדברים
16 שפורסמו בעיני הקורא הסביר והרגיל. ההלכה היא שאין חשיבות לשאלה
17 מה הייתה כוונתו של המפרסם מחד, ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את
18 הדברים בפועל מי שקרא את הדברים, מאידך. המבחן הקובע הוא מהי, לדעת
19 השופט היושב בדיון, המשמעות שקורא סביר היה מייחס למלים.

20
21 "עת באים לבחון מה משמעותם של דברים בעיני הקורא הסביר הרגיל, אין
22 בדרך-כלל חשיבות לכך מה הייתה כוונתו של המפרסם, היינו בכפיפות לאמור
23 בסעיף 16(ב)(3) לחוק, הרי שאלה זו בלתי-רלבנטית לחלוטין... כן אין להביא
24 ראיות בקשר לשאלה מה המשמעות שאותה ייחס קורא רגיל או סוג קוראים זה
25 או אחר לפרסום ואין צורך בשמיעת עדויות ביחס לשאלה כיצד הובנו דברי
26 הפרסום, אלא בית המשפט הוא שישקול את הדבר..." (השופט (לימים הנשיא)
27 שמגר בע"א 723/74 [1], בעמ' 300-301) (פסקה 4; ההדגשה הוספה).

28
29 26. לסיכום, המבחן לבחינת השאלה האם פרסום מהווה לשון רע, אם לאו, הוא אפוא מבחן
30 אובייקטיבי, דהיינו, כיצד האדם הסביר היה מבין את הפרסום והשפעת דברים אלה על
31 הערכת אותו פרט בעיני הבריות לנוכח המשמעות שקורא או שומע סביר היה מייחס להם,

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תמ"ש 35143-09-23 האישה נגד האיש

ואין נפקא מינא לכוונת המפרסם או לאופן הבנת הדברים על ידי מי שנחשף לפרסום, וכן אין
נפקא מינא לשאלה האם אותו פרט אכן בוזא והושפל בפועל, ודי באפשרות לתוצאה כזו.
27. בכל הנוגע לתביעות לשון הרע בין בני משפחה, יצוין כי בתי המשפט לענייני משפחה נרתעים
מלקבל תביעות לשון הרע בגין דברים שנאמרו באקראי מתוך סערת רגשות ובעידנא דריתחא,
וכאשר מדובר בקללות ובגידופים גרידא, שנשמעו על רקע היחסים הטעונים בין הצדדים.
28. ברם, שונה המצב כאשר עסקינן בפרסומים שאינם תולדה של להט רגעי וסערת רגשות, ואשר
חורגים מגדר גידופים וקללות, ונעשו באופן שיטתי. וכפי שנקבע בעמ"ש (ת"א) 47311-10-13
פלוני נ' פלמונית (19.5.2014), שבמסגרתו תבעה התובעת בלשון הרע את בן זוגה לשעבר
ואביו, בשל העובדה כי הם פנו שיטתיות לשורה של אנשים ואמרו עי התובעת נגדה בבן זוגה
עם גבר נשוי וכי היא חולת נפש ומטופלת בכדורים פסיכיאטריים:

"יש ממש בטענת המערערים כי כאשר עסקינן בסכסוך משפחתי, שומה על בית
המשפט לנקוט משנה זהירות בבואו לפסוק פיצויים בגין פרסום לשון הרע.
סכסוכים מסוג כזה הם מטבע הדברים טעונים מאוד מבחינה רגשית, ועלולים
לגרור ביטויים חריפים שנאמרים בסערת רגשות. גם כענין שבמדיניות, אין
לעודד צדדים לסכסוך משפחתי להגיש תביעות לשון הרע בגין כל ביטוי פוגע
שנאמר על ידי הצד שכנגד, שאם לא כן, בתי המשפט לענייני משפחה יוצפו
בתביעות לשון הרע לרוב.

יחד עם זאת, לכלל הזה ישנם יוצאים מהכלל, ודומה כי המקרה הנוכחי הינו
דוגמא מובהקת ליוצא מן הכלל. אין המדובר בפרסום אקראי ובלתי מכוון של
לשון הרע מתוך סערת רגשות, שראוי לנהוג בסלחנות ביחס אליו, אלא במסכת
שיטתית, עקבית ומרושעת של פרסומים, שכל תכליתם היתה [...] לפגוע
במשיבה ובשמה הטוב בקרב בני משפחתה, חבריה וכן מעבידה.

ריבוי המעשים ואופיים השיטתי מעיד כי היה מדובר במסע נקם ובתוכנית
מוקדמת ומתוכננת מראש ובקפידה, שנועדה לפגוע במשיבה בכל המעגלים
הקרובים אליה ולמנוע ממנה כל יכולת להתפנות לניהול ההליכים המשפטיים
[...].

[...] המערערים ניסו לגרום לבידודה וניתוקה של המשיבה מבני משפחתה,
למנוע ממנה כל תמיכה כספית או אחרת, לרבות סיוע בהשגחה על ילדיה,
והחמור מכל, א(2) ניסה לפגוע במקום עבודתם של המשיבה ושל אביה כדי
לפגוע במטה לחמה ולהותירה ללא הכנסה" (פסקה 65).

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תמ"ש 35143-09-23 האישה נגד האיש

1

2 29. במקרה דנן, אמנם עסקינן בפרסום בודד, ולא במסכת פרסומים שיטתית, אך אין בעובדה זו
3 לבדה כדי להפכו לביטוי קללות גרידא. הפרסום היה בכתב ברשת החברתית "פייסבוק"
4 כאשר לאיש יש ... עוקבים, ואין עסקינן בהתבטאות בעל פה, בלהט היצרים והויכוח – שדרכה
5 "להתאייד" - בנוכחות קבוצה מצומצמת של אנשים. כמו כן, האיש לא הסיר את הפרסום בו
6 ביום, למצער לאחר שהאישה חזרה לאסוף את הקטין מביתו, ולאחר שדעתו התקררה.
7 הפרסום עמד על כנו, לאחר שזכה לתגובות וחיבובים, במשך כשנה שלמה, ורק לאחר הדיון
8 בפניי שהתקיים ביום 14.7.24 הוא נחסם לצפיה של אחרים.

9

10 30. בחינת הפרסום במקרה דנן בעיניו של הקורא הסביר מלמדת כי מדובר בפרסום שיש בו כדי
11 להשפיל את האישה בעיני הבריות, ולעשותה מטרה לשנאה, לבו או ללעג מצדה, וכן לבזותה
12 בגין מעשה או תכונות שמיוחסות לה, ובכך מתקיימות שתי החלופות הראשונות של לשון
13 הרע כמשמעה בסעי' 1 לחוק.

14

15 31. טעם הדבר ברור הוא ונהיר בעיני, שכן הפרסום מציג את האישה כאם קרת לב ואטומה, אשר
16 הגיעה לאסוף את הקטינים ילדי הצדדים, אך בשל בקשת בנה מעוררת האהדה כי הוא יתקלח
17 בטרם יבוא עמה, היא ברחה ממנו והתירה אותו "בוכה את החיים שלו".

18

19 32. ברור גם כי המשך האמור בפוסט ולפיו "לכל השרמוטות שפוגעות בילדים שלהם בגלל קנאה
20 או תאוות הכסף מאחל לכם רק חרא כל מי שמכיר אותי יודע טוב מאוד כמה אני אבא מסור
21 והמלחמה שלי מול הרשויות מרגישות כמו סרק אני אחדד לכולם אני אשאר כאן ואף אחד
22 לא ישבור אותי" מתייחס לתובעת דנן, ולא לנשים בלתי מסוימות אשר התובעת אינה בכללן,
23 כטענת הנתבע. זאת, שכן הדברים נרשמו כהמשך ישיר להתנהגות המנוכרת המיוחסת
24 לתובעת כלפי הקטין בפוסט, ומתוך הקונטקסט בפוסט, ברי לכל קורא סביר כי התובעת היא
25 אחת מכל "השרמוטות", שפוגעות בילדים מתוך קנאה ואף פועלות מתוך בצע כסף, וכל זאת
26 לעומת הנתבע שהוא אב מסור כנטען בפוסט. פשיטא בעיני כי לפי מבחן הקורא הסביר, יש
27 בדברים אלה כדי לבזות ולהשפיל את התובעת ולהציגה באור מבזה ומעליב, בעיני כל מי
28 שנחשף לפוסט. אכן, בעיני הקורא הסביר, ברי כי התבטאות זו אינה משום הבעת דעה כללית
29 על נשים "שרמוטות", אלא היא מכוונת לתובעת כמי שנמנית על אותה קבוצה של נשים
30 "שרמוטות", שפוגעות בילדים מתוך קנאה שעה שאבי הקטינים הוא אב מסור.

31

32 33. דברים אלה עולים גם מדברי האיש בעצמו בעת עדותו לפני: "במקום המילה שרמוטה יכולתי
33 לרשום לכל האנשים שמתנהגים לא בסדר, לכל הסמרטוטים, לכל האנשים שעושים דברים
34 נוראיים כלפי אנשים קרובים אליהם וכל שכן ילד שיש לך קשר דם איתו וזו הייתה הכוונה
35 שלי" (עמ' 12 בש' 22-24; ההדגשה הוספה).

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תמ"ש 35143-09-23 האשה נגד האיש

34. לא מדובר אפוא בגידופים וקללות גרידא, אלא בפרסום שכלל תוכן שמציג בצורה מנומקת ומפורטת ובמטרה לשכנע את הקוראים בדמותה השלילית של התובעת, קרי, כמי שברחה מהקטין כשהיה עליה לאסוף אותו, והותירה אותו בוכה רק משום שביקש לתומו להתקלח תחילה, וכן כ"שרמוטה" שפוגעת בילדיה ופועלת מתוך מניע של תאוות כסף. ואם נדרשים לכך תימוכין מתוך התגובות לפוסט, הרי שדי להפנות לדברי ... הכותבת: "התנהגות מזעזעת"; לדברי המגיב ... הכותב: "גועל נפש של התנהגות"; ולדברי הכותבת ... הכותבת: כפרה עליך, אל תדאג, כל הרוע יחזור אליה, יש קרמה בעולם".

35. המילה "שרמוטה", ומכל שכן הפועלת למען בצע כסף, בהקשר שבו צוינה בפוסט היא ללא ספק ביטוי משפיל ומבזה ותמהתני כיצד ניתן לטען אחרת.

36. ב"כ האיש ניסה לשכנע בטיעוניו, כאילו המילה "שרמוטה" היא מילה שנתונה לפירושים שונים, ורק אחד מהם הוא כי מדובר באישה המקיימת יחסי מין עם גברים רבים. לעניין זה הוא הגיש מסמך מטעם "הוועדה לבחינת שמות, מתחם. פוגעניים" (מוצג נ/1, אשר הוגש בדיון ההוכחות ביום 15.10.24) ובו התייחסות לביטוי. אלא שגם בהתאם למסמך זה, על פי מילון ויקימילון, המילה "שרמוטה" פירושה בערבית "סמרטוט והיא משמשת בדרך כלל ככינוי גנאי שמשמעותה המקובלת היא אישה המקיימת יחסי מין עם גברים רבים וכי הביטוי הערבי נקלט בסלנג הישראלי (סע' 4 למסמך; ההדגשה הוספה).

37. המילה "שרמוטה" אכן משמשת במובנה המקובל בסלנג הישראלי ככינוי לאישה שמקיימת יחסי מין עם גברים שונים, ובמטרה להלעג את נטיותיה המיניות ואף לבזותה, ובמובן זה, האמור בפוסט נופל גם לגדר החלופה הרביעית של הגדרת לשון הרע בסע' 1 לחוק - "לבזות אדם בשל ... מינו, נטייתו המינית...".

38. ברם, גם אם הפירוש של "שרמוטה" היה ברגיל סמרטוט, המשמעות הפחות מקובלת של הביטוי, הרי שמדובר בביטוי מכפיש ומעליב, בוודאי בקונטקסט של האמור בפוסט.

39. ודוק, גם לאיש לא היה ספק בכך שבשימוש במילה "שרמוטות" בפרסום, הוא התכוון לייחס לאישה תכונות שליליות וכוונות רעות, בפרט בהקשר של ההתייחסות שלה לקטין. וכלשונו בעדותו (חלק מהדברים כבר צוטטו לעיל):

"כתבתי בפוסט מה קרה בפועל, את הסיפור עם הילד, שדיברתי עם הרווחה והמשטרה ולא קיבלתי תשובה. כמובן שהייתי נסער וכועס על המעשה ושאני רשמתי 'לכל השרמוטות שפוגעות בילדים' זה לא הכוונה למישהי שמוכרת את הגוף שלה. במקום המילה שרמוטה יכלתי לרשום לכל האנשים

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תנ"ש 35143-09-23 האישה נגד האיש

שמתנהגים לא בסדר, לכל הסמרטוטים, לכל האנשים שעושים דברים
נוראיים כלפי אנשים קרובים אליהם וכל שכן ילד שיש לך קשר דם איתו
וזו הייתה הכוונה שלי. המילה שרמוטה זה סלנג, שאדם עצבני הוא יכול
להגיד לחבר "בן שרמוטה" זה בין סלנג. לא הייתה לי כוונה שהיא מוכרת את
הגוף שלה" (עמ' 12 בש' 20-26; ההדגשה הוספה).

40. סיכומי של דבר, האמור בפרסום, הן לעניין הצגת האם כמנוכרת לבקשה טבעית וצנועה של
הקטין ולרגשותיו, אשר ברחו ממנו והותירה אותו בוכה, והן לעניין הצגתה כחלק מ"נשים
שרמוטות" שפוגעות בילדים מתוך קנאה, ופועלות למען בצע כסף, מהווה לשון רע מובהקת,
אשר בוודאי חורגת מגידופים וקללות גרידא.

שאלת תחולת הגנת אמת הפרסום

41. האיש טוען כי עומדת לו טענת הגנת אמת בפרסום לפי סעיף 14 לחוק.

42. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קובע כי:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם
היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא
הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש. הגנת תום לב".

43. כדי להרים את הנטל המוטל עליה להוכחת הגנה זו, על הנתבע להוכיח אפוא את קיומם של
שני יסודות: אמיתות הפרסום וקיום עניין ציבורי בפרסום. הנתבע לא הוכיח אף תנאי
מתנאים אלה.

שאלת אמיתות הפרסום

44. לעניין אמיתות הפרסום, הנתבע טען בפרסום כי עובר לפרסום, התובעת ברחו והותירה את
הילד בוכה משום שביקש להתקלח בטרם יבוא עמה. כן ביקש להראות כי התובעת קיימה
יחסי מין עם גבר נוסף, בעת שהיתה בזוגיות.

45. אכן, אין חולק כי התובעת באה לאסוף את הקטינים מבית הנתבע אך נסעה עם הקטינה
בלבד, ואילו הקטין שביקש להתקלח בטרם יסע עמה, כעס ובכה ונותר בבית הנתבע.

46. ברם, בשאלה האם התובעת "ברחה" יש גרסאות שונות מצד הצדדים. התובעת טענה כי
כשהיא בטרם הגיעה לאסוף את הקטינים, היא טילפנה לבית הנתבע כדי להודיע שהיא בדרך

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תמ"ש 35143-09-23 האשה נגד האיש

לאספם ולוודא שהם מתארגנים ליציאה. לדבריה, הקטין ביקש ללכת הביתה כדי להתקלח
בטרם יסעו לבית הסבים והיא סירבה לאפשר לו להכתיב לה מה לעשות. הקטין כעס ואמר
לה שהוא לא יסע עמה והיא אמרה לו שהיא נוסעת להוריה. כ: 10-15 דקות לאחר שהגיע לבית
הוריה, היא שמע הקלטות של הקטין כשהוא בוכה וזבה על עקבותיה ואספה את הקטין (עמ'
7, בש' 12-22).

47. הנתבע לעומת זאת, טען כי אמנם הקטינים הגיעו בעצמם למכונית התובעת כשהגיעה לאסוף
אותם, אך הקטין חזר לביתו ובכה. הנתבע טילפן לתובעת וביקש ממנה להמתין דקות ספורות
עד שהקטין יתקלח אך התובעת התעקשה שזו בעיה של הנתבע ונסעה מהמקום. הנתבע יצר
קשר עם המשטרה והעו"ס לס"ד, אשר לא היה בידם לסייע. רק לאחר שהוא צילצל לבית
הורי התובעת ושוחח עם אביה, התובעת חזרה ואספה את הקטין (עמ' 11 למטה ועמ' 12 עד
שורה 6).

48. יש מחלוקת אם כן בשאלה האם הקטין הוא זה שלאחר שנוכח שהתובעת אינה מסכימה
שהוא יתקלח לפני שהם יסעו לבית הסבים כעס ואמר לה שאם כך הוא לא יסע איתה וחזר
לבית הנתבע, או שהתובעת עזבה את המקום והותירה את הקטין כעוס ובוכה והוא חזר לבית
הנתבע.

49. נטל ההוכחה של ההגנה הוא על הנתבע, ועדותו היא עדות יחידה, שלא היה לה סיוע, ועל כן,
איני רואה לקבוע כי גרסתו הוכחה.

50. מעבר לכך, גם הנתבע מאשר כי זמן קצר לאחר שהתובעת נסעה לבית הוריה עם הקטינה,
ולאחר שנחשפה לבכיו של הקטין, היא שבה על עקבותיה ואספה את הקטין. בנסיבות אלו,
הצגתה כאם מנוכרת לרגשות הקטין ש"ברחה" מהמקום, היא הצגה חלקית שמעוותת את
מהלך הדברים. הפוסט פורסם כנראה בטרם שבה התובעת לאסוף את הקטין, ואולם, התובע
הותיר את הפרסום על מכונו, חרף עובדה זו, ואף לא ראה להסירו עקב חזרתה, ולמצער,
לפרסם תיקון, והפרסום עמד על מכונו במשך כשנה תמימה.

51. כן לא הוכחה גם טענת הנתבע כי התובעת קיימה בזמן נתון, שבו היה לה בן זוג, יחסי מין עם
גברים אחרים, וכי גם בהינתן הפרשנות המקובלת של המילה "שרמוטה" ולפיה, מדובר
באשה שמקיימת יחסי מין עם גברים רבים, היא עונה להגדרה של "שרמוטה". מדובר בטענה
בעלמא, שלא הוכחה, ולטעמי, היתה מלכתחילה בלתי ראויה ויש להצר על הדגש והמאמץ
שהושקעו בהגנת האיש בכיוון זה. מכל שכן, שלא היה ראוי לדעתי לעמוד עליה בסיכומים,
ואף בהרחבה, מטעם הנתבע.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תמ"ש 35143-09-23 האישה נגד האיש

52. בחקירתה אישרה התובעת כי קיימה יחסי מין עם הנתבע לאחר שהם התגרשו, ושעה שכבר
היתה לו בת זוג, ואף סיפרה זאת לבת הזוג של התובע, אך הכחישה את הטענה כי באותה עת
גם לה היה בן זוג (עמ' 11, בש' 2-30).

53. הנתבע עצמו ניסה להוכיח את טענתו באמצעות השמעת תוכן הודעה מוקלטת שנשלחה אליו
על ידי מר ..., שהיה בן זוג של התובעת לאחר פרידת הצדדים, ולפיה, בעת שהתובעת היתה
עמו בזוגיות היא שוחחה עם גברים שעמם קיימה יחסי מין בעבר (תוכן ההקלטה תואר על
ידי בית המשפט בעמ' 13, בש' 13 – 17). ברם, בקיום שיחות אין משום הוכחה לטענה כי בעת
שהיתה בזוגיות עם החבר שלה, התובעת אכן קיימה יחסי מין עם גברים אחרים.

54. בת הזוג של הנתבע, הגב' ... שהעידה כעדת הגנה, טענה כי ביום 3.6.21 התובעת אמרה לה
שהיא שוכבת עם הנתבע, על אף שהוא בזוגיות עם העדה, והעדה אמרה לה "שזה בסדר ושהיא
מוזמנת להצטרף אלינו" (עמ' 16 בש' 1-2). אמירה זו אושרה על ידי התובעת בחקירתה.
ואולם, העדה מסרה עוד כי באותה תקופה, התובעת היתה בזוגיות והדבר נודע לה מתוך
דברים מדברים שהקטינים מסרו וכן היא מסיקה זאת מעצם העובדה שזמן לא רב לאחר
אותה שיחה, התובעת עברה לגור עם בן זוגה (עמ' 16, בש' 4-5). דא עקא, הסקת מסקנה כי
התובעת מקיימת יחסי מין עם יותר מגבר אחד כשהיא בזוגיות מתוך דברים שנאמרו על ידי
הילדים, בלי שהוברר מה נאמר על ידם, או מכך שהתובעת עברה לימים לגור יחד עם בן זוגה,
אין כדי לבסס את נטל הוכחת אמיתות הטענה, עם כל הכבוד.

55. הנה כי כן, הנתבע לא הוכיח את אמיתות הפרסום.

שאלת קיום עניין לציבור

56. כך או כך, גם אם הייתי קובעת כי הוכחה אמיתות הפרסום, הרי שלא מתקיים היסוד השני
של הגנת אמת בפרסום, בדבר קיום עניין ציבורי.

57. הפסיקה קובעת לעניין זה כי לא די בהוכחת התעניינות מצד הציבור בנושא הפרסום; שאם
היינו אומרים כן, דומה כי דברי רכילות, שיש בהם כדי להשפיל ולבזות אדם ולהלעיגו בעיני
הציבור, היו זוכים להגנת החוק, בהנחה שהיתה מוכחת אמיתותם. נדרש להוכיח כי **חשיפת
המידע משרתת אינטרס חברתי, במובן זה שהיא מועילה לציבור בגיבוש עמדה בעניינים
ציבוריים או לצורך שיפור אורחות חיו.** וכפי שנקבע בעמ"ש (ת"א) 47311-10-13 **פלוני נ'
פלמונית**, נבו, ניתן ביום 19.05.2014:

"ענין ציבורי בפרסום משמעו אינטרס ציבורי בפרסום (א' שנהר, דיני לשון הרע,

ע' 225). מקובל ליישם בעניין זה את המבחן המכונה "מבחן התועלת":

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תנ"ש 35143-09-23 האשה נגד האיש

1 "השאלה באיזו מידה קיים אינטרס חברתי בחשיפת המידע הנכון אודות הפרט
2 מוכרעת על פי "מבחן התועלת" שהציע פרופ' זאב סגל ואומץ על ידי הפסיקה.
3 המבחן קובע, כי "עניין ציבורי" המצדיק פגיעה בפרטיות אדם על-ידי פרסום
4 הינו עניין שיש לציבור תועלת בידיעתו, אם לשם גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים
5 ואם לשם שיפור אורחות חייו". (שם, ע' 228).

6 במילים אחרות, עניין ציבורי הוא "עניין שידיעתו ברבים רלוונטית להגשמת
7 מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו..."

8 (ע"א 751/10 פלוני נ' אילנה דיין - אורבך (פורסם בנבו, 08.02.2012) (פיסקה 101).
9 ראה גם ע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 826, 808 (1994);
10 רע"א 3614/97 אבי יצחק נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פ"ד נג(1) 26, 57-
11 56 (1998))" (פסקה 59; ההדגשות במקור).

12 58. אני דוחה את טענת ב"כ האיש בסיכומיו לפני כאילו העובדה שהתובעת נהגה כפי שנהגה כלפי
13 בנה הקטין עובר לפרסום היא בעלת עניין ציבורי, ולטעמי, עם כל הכבוד, אין כל עניין ציבורי
14 בפרסום.

15
16 59. ואכן, נשאלת השאלה איזו תועלת יכולה לצמוח לציבור לעניין גיבוש עמדה בעניינים
17 ציבוריים או לצורך שיפור אורחות חייו, כתוצאה מהיחשפות לתכונות ולהתנהלות המיוחסות
18 לתובעת – העובדה כי היא סירבה להמתין לקטין עד שיתקלח כדי להצטרף אליה לבית
19 הסבים וברחה מהמקום כשהיא מותירה את הקטין בוכה או הטענה כי היא קיימה יחסי מין
20 עם יותר מגבר אחד שעה שהיתה בזוגיות? התשובה היא כי שום תועלת כזו לא כרוכה
21 בפרסום, ולפיכך, לא מתקיים היסוד של "עניין ציבורי".

22
23
24 60. לא רק שהפרסום אינו מעורר עניין ציבורי, אלא שעצם הפרסום מנוגד לחלוטין לטובת
25 הקטינים, ילדי הצדדים. האינטרס הציבורי המובהק הוא כשמירה על עניינם ופרטיותם של
26 קטינים, ואיסור פרסומים שיש בהם כדי לפגוע בקטינים.

27
28 61. ודוק, בין הצדדים התקיימו הליכים משפטיים בשל סכסוך הגירושין, והסכסוך עדיין מניב
29 הליכים משפטיים (ההליך האחרון, שנגע להענקת מקום מגורי האם הסתיים בפסק דין אך
30 ביום 2.7.24). בסכסוכים אלה עולים נושאים אישיים ואינטימיים ביותר שהם בליבת צנעת
31 הפרט, ולא בכדי הדיון בבית המשפט לענייני משפחה ובבית הדין הרבני מתנהלים על פי
32 מצוות המחוקק בדלתיים סגורות ותוך איסור פרסום, וזאת כחריג לכלל פומביות הדיון.
33 פרסום טענות של הורה כלפי משנהו בעניין התנהגות כלפי הקטינים או ייחוס תכונות שליליות

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תמ"ש 35143-09-23 האישה נגד האיש

כלליות להורה, לרבות כינויו בכינויי גנאי בעלי משמעות בוטה כמו "שרמוטה", כבמקרה דנן, ברשתות החברתיות (או במדיומים אחרים, החורגים ממסמכים ועמדות שמוגשים בהליכים משפטיים או לצורך הליכים משפטיים), כאשר הצדדים מזוהים בפרסום, ותמונות הקטינים אף מופיעות בדף הפייסבוק של הנתבע (ראו מוצג ת/1) הוא בעל פוטנציאל נזק משמעותי ביותר לקטינים. זאת, הן משום ש"הכביסה המלוכלכת" בבית הורי הקטינים נחשפת לציבור ופוגעת בפרטיות הקטינים וההורים גם יחד, הן משום שהקטינים עלולים להיחשף לפרסומים המשמיצים ובאופן זה יתעצם קונפליקט הנאמנויות שבו הם נתונים באופן מובנה כמעט בכל סכסוכי הגירושין, והן משום שעלולה לדבוק בקטינים תווית כי מי מהוריהם הוא בלתי ראוי או בלתי כשיר לטפל בהם.

62. סיכומי של דבר, לא עומדת לנתבע הגנת אמת בפרסום.

הסעד

63. משנמצא כי הפרסום מהווה לשון הרע, ולא עומדת לנתבע חסינות או הגנה לפי החוק, יש לעבור לדיון בסעד. במקרה דנן, התבקש סעד של פיצוי כספי.

64. כפי שכבר צויין, הנתבע לא טען לעניין הסעד, ככל ותידחנה טענותיו במישור האחריות. אף על פי כן, אני כי גם זוגיית הסעד הראוי שנויה במחלוקת.

65. סעיף 7א לחוק, שכותרתו "פיצוי ללא הוכחת נזק", קובע כי:

"(א)...

(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע

לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה

בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה

על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק..."

בהתאם לס"ק (ה) "הסכומים האמורים בסעיף זה יעודכנו ב-16 בכל חודש, בהתאם לשיעור עליית המדד החדש לעומת המדד הבסיסי..."

66. החוק קבע "תקרה" מבחינת גובה הפיצוי הכספי בגין עוולה של לשון הרע, ללא הוכחת נזק, אך ברי כי המחוקק העניק לבית המשפט מרחב של שיקול דעת בבואו לקבוע גובה הפיצוי.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תמ"ש 35143-09-23 האישה נגד האיש

67. בעת פסיקת פיצויים בגין לשון הרע, יתחשב בית המשפט במכלול הנסיבות ובין היתר בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד (ע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510).
68. במקרה דנן, עסקינן בפרסום בודד, ולא במסכת של פרסומים.
69. עם זאת, מדובר בפרסום של התובע כשהוא מזוהה בכתב ברשת החברתית "פייסבוק", שלו היו חשופים לפחות ... עוקבים שיש לנתבע, כפי שהוא עצמו מסר (עמ' 2, בשורה 18).
70. כמו כן, התובעת העידה כי נחשפו לפרסום, בין היתר, מכרים משותפים מתקופת חייהם המשותפת של הצדדים במשך כ-10 שנים, וכי היא נפגעה מהפרסום לאחר שנודע לה עליו מפי דודה שצלצל לאביה לספר על הפוסט (עמ' 7 בש' 31-27).
71. אף כי אין צורך להוכיח נזק 7(ב) לחוק, נדמה כי אין צורך להסביר מדוע פרסום שמציגה כאטומה לרגשות בנה הקטין וכמי שנטשה אותו ועזבה רק משום שביקש להתקלח בטרם הנסיעה לבית הסבים וכן כמי שנמנית על אותן נשים "שרמוטות" שפוגעות בילדיהן ופועלות מתוך קנאה ותאוות בצע, אכן גרם נזק לא ממוני לתובעת בכך שפגע ברגשותיה ובדימויה בעיני מי שנחשף לפוסט.
72. נראה כי העובדה שהתובעת הזדרזה ופנתה לעו"ד לאחר שנחשפה לפרסום ונשלח מכתב אתראה סמוך לפרסום, וסמוך לאחר מכן, משזה לא נענה, הוגשה התביעה דנן, מלמדת על הפגיעה שחשה התובעת ביחס לשמה הטוב וכבודו.
73. מעבר לכך, הפוסט זכה לחיובים ולתגובות, וניתן לראות מתגובות שצורפו לפרסום (מוצג ת/1), כי הנתבע זכה לאהדה ותמיכה תוך שחלק מהמגיבים מסתייגים בחריפות מהתובעת ומקרים את ההתנהלות והתכונות שיוחסו לה בפרסום. כך למשל, המגיבה ... כותבת: "התנהגות מזעזעת"; המגיב ... כותב: "גועל נפש של התנהגות"; הכותבת ... כותבת: כפרה עליך, אל תדאג, כל הרוע יחזור אליה, יש קרמה בעולם"; הכותבת ... כותבת: "מה הבעיה, תיסע אליה ותשים אצלה... לך תבין מה עבר לה בראש שהחליטה לעשות דווקא לילד קטן. יש אנשים שלא נולדו עם הגיון ויושרה"; המגיב ... כותבת בתגובה: "מבין לליבך, אל תתעצבן, זה בדיוק מה שהיא רוצה"; המגיב ... מגיב: "אחלה אבא שבעולם אתה אין עוררין על זה נבוא להעיד גם בבית משפט אם צריך".
74. הנה כי כן, מבין אלה שנחשפו לפרסום היו בהחלט שהשתכנעו מהאמור בו לגבי הדמות השלילית של התובעת שעלתה מהדברים.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

18 אוקטובר 2024

תמ"ש 35143-09-23 האשה נגד האיש

75. לכך יש להוסיף את העובדה כי הפרסום לא הוסר במשך כשנה שלמה, חרף מכתב אתראה שנשלח לנתבע ביום 4.9.23, סמוך לאחר הפרסום. גם לאחר הגשת התביעה ביום 11.9.23 הנתבע לא ראה להסיר את הפרסום. רק לאחר הדיון שהתקיים לפני ביום 14.7.24, הנתבע חסם את הפוסט לצפיה מצד אחרים.

76. לכל אלה יש להוסיף את העובדה כי הנתבע לא ראה לחזור בו מהדברים או להתנצל אלא עמד על "צדקתו" במהלך חקירתו.

77. לנוכח מכלול האמור, ולאחר שלקחתי בחשבון את העובדה כי מדובר בפרסום בודד, וכן בשים לב לסכומי הפיצויים הנפסקים בתביעות בין בני משפחה בכלל, ובין בני זוג בפרט, אני רואה להעמיד את סכום הפיצויים שהנתבע מחויב לשלם לתובעת בגין הפרסום הפוגעני על סך של 30,000 ₪.

78. בנוסף, הנתבע ישלם לתובעת הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך של 10,000 ₪.

79. הסכומים שנפסקו ישולמו לתובעת בתוך 45 ימים, שאם לא כן, הם ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד לתשלום בפועל.

80. פסק הדין יפורסם בכפוף להתממתו (דהיינו, השמטת פרטים שיש בהם כדי לזהות את הצדדים או הקטינים).

81. התיק יסגר.

ניתן היום, ט"ז תשרי תשפ"ה, 18 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.

מיכל ברדנשטיין, שופטת